

Arrest

**nr. 47 136 van 9 augustus 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 20 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 februari 2010 en heeft zich op 19 februari 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 11 maart 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 12 april 2010.

1.3. Op 16 april 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanese, afkomstig uit Preshevë (Zuid-Servië). U heeft de Servische nationaliteit. U heeft Servië verlaten uit armoede. U had er geen huis en geen geld. U was ingeschreven in een arbeidsbureau, maar aangezien er geen werk was, werd u geen werk aangeboden. U woonde met uw gezin in het huis van uw schoonbroer, maar omdat het huis te klein werd vroeg hij u te vertrekken. Uiteindelijk verliet u in februari 2010 Servië, richting België, waar u op 19 februari 2010 asiel vroeg. U bent in het bezit van uw identiteitskaart en uw Servisch paspoort.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Er dient immers te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U haalde immers uitsluitend economische en financiële motieven aan als reden om in België asiel te vragen. U beweerde Servië verlaten te hebben omwille van de armoede. U had geen huis en geen geld. U was ingeschreven bij een arbeidsbureau dat u geen werk kon aanbieden omdat er geen werk was (CGVS, p. 2). Uw schoonbroer vroeg u niet langer bij hem in te wonen omdat het huis te klein was (CGVS, p. 3-4). U verklaarde behalve economische en/of financiële problemen geen enkel ander probleem in Servië gehad te hebben. U had nooit concrete problemen met de Servische autoriteiten, noch problemen met medeburgers (CGVS, p. 3). Deze economische oorzaken van uw vlucht uit Servië houden bijgevolg geen verband, zoals reeds aangehaald, met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw paspoort en identiteitskaart zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit staat immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1 Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot M. M. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 47 135 van 9 augustus 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van M. M. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. Met betrekking tot de redenen voor zijn vlucht uit Servië stelt verzoeker in zijn verzoekschrift (kopje I. in feite) dat hij zijn feitenrelaas wenst aan te vullen. Hij wijst erop dat hij moslim is en dat deze groep van Albanese moslims in Zuid-Servië een minderheid vormen en hij en zijn gezin “een aanhoudende discriminatie (...) op alle vlakken (kenden) door zowel de Servische burgers als door de overheid zelf”, het gezin zich dan ook onveilig en bedreigd voelde en zij niet meer naar buiten durfden te komen.

2.2. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing zomaar, zonder enig aangetoond verder een nuttig onderzoek, besluit tot de weigering van erkenning van het statuut vluchteling “om reden van gebrek aan bewijs en ‘overtuiging’”. Verzoeker betoogt dat hij steeds zijn motieven om een asielaanvraag in te dienen klaar en duidelijk heeft gesteld en indien er een zorgvuldig onderzoek was voorafgegaan aan de bestreden beslissing, nooit tot de weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling zou zijn besloten, het verhoor slechts 26 minuten duurde en de interviewer tijdens het gehoor reeds te kennen heeft gegeven dat verzoeker toch niet in aanmerking komt om erkend te worden als vluchteling, zonder dat hij de kans heeft gehad om zijn relaas uit te leggen. Verzoeker betwist dat zijn asielrelaas geen verband zou houden met de criteria van de vluchtelingenconventie vermits er duidelijk een religieus aspect schuilt in zijn feitenrelaas en hij stelt dat de commissaris-generaal de zaken lijkt te willen

manipuleren waardoor de vraag gesteld dient te worden in hoeverre zijn asiëldossier correct, objectief en rechtvaardig kan zijn behandeld. Verzoeker besluit dat indien de commissaris-generaal alle omstandigheden van verzoeker in aanmerking had genomen en op een zorgvuldige wijze had onderzocht, hij nooit tot een weigeringsbeslissing zou hebben besloten.

2.3. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de motiveringsplicht, stelt verzoeker dat de commissaris-generaal heeft nagelaten de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te motiveren terwijl vaststaat dat verzoeker zijn land gedwongen diende te verlaten wegens niet alleen een zeer ernstig probleem met personen die hem proberen te vermoorden, maar tevens omwille van het feit dat hij het risico loopt op een nieuwe aanslag op zijn leven. Verzoeker vervolgt dat de behandelingsmogelijkheden van psychische problemen in Servië beperkt zijn en hij wijst erop dat het statuut van Kosovo nog steeds niet definitief geregeld is, er nog altijd spanningen mogelijk zijn tussen Serviërs en Albanezen, en hij en zijn gezin een bijzonder groot gevaar lopen indien hij naar "Kosovo" zou moeten terugkeren en verplicht worden er te verblijven.

2.4. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt zijn asiëlaanvraag niet verworpen "om reden van gebrek aan bewijs en 'overtuiging'". Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asiëlaanvraag verworpen omdat de door hem aangehaalde problemen, met name financiële en economische problemen, geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie, met name zijn ras, nationaliteit, religie, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging, en er evenmin zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.5. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat er in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 veronderstelt een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (J.C. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 101 e.v.). Krachtens artikel 48/3 van de vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève "a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)". De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de kandidaat-vluchteling aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is en dat de Raad bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is.

2.6. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de door verzoeker aangehaalde problemen, met name financiële en economische problemen, geen verband houden met de criteria van de vluchtelingenconventie. Waar verzoeker deze motivering betwist en thans voorhoudt dat er een religieus aspect gelegen is aan de problematiek die hem treft, hij kritiek uit op het gehoor, dat slechts 26 minuten heeft geduurd en waarbij de interviewer hem reeds te kennen heeft gegeven dat hij toch niet in aanmerking komt om erkend te worden, en hij de commissaris-generaal verwijt niet alle omstandigheden in aanmerking te hebben genomen, stelt de Raad in het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal het volgende vast: "Ik had er economische problemen. (...) De levensomstandigheden in Servië waren er slecht. Ik had er geen werk. Mijn zoon

Drilon is nu 11 jaar. Ik had hem volgend jaar graag studies geneeskunde laten volgen maar hij werd niet aanvaard op de secundaire school. Ik heb in Servië niets, geen huis, geen werk. Daarom kwam ik naar hier.” (DVZ, stuk 14, p. 2 en 3) “(...) Waarom uw land verlaten? Omwille van de armoede. De angst. Angst van wat? We zijn daar niet veilig. Is er u iets specifiek overkomen waardoor u zich niet veilig voelt? Neen, maar ik had er zelf geen concrete problemen, maar zag anderen, bv bureu. Ik concreet niet. Heeft u ooit problemen gekend met de politie of andere autoriteiten, en met burgers? Neen. (...) Behalve armoede en u niet veilig voelen, zijn er nog andere redenen waarom u uw land verlaten heeft of waarom u er niet naar terugkan? Geen werk daar. (...) Alle redenen verteld waarom u niet terugkan naar uw land? Ja.” (CGVS gehoor, p. 3-5). De Raad dient dan ook vast te stellen dat verzoeker op geen enkel moment in de loop van zijn asielpcedure melding heeft gemaakt van religieuze problemen, doch enkel spreekt over armoede en onveiligheid, zodat hij thans bezwaarlijk kan voorhouden dat er een religieus aspect in zijn feitenrelaas schuilt. De Raad besluit dan ook dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij omwille van één van de in de vluchtelingenconventie genoemde redenen zijn land van herkomst heeft verlaten.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.8. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad stelt vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat de bestreden beslissing op dit punt wel degelijk gemotiveerd is en het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Verder dient te worden benadrukt dat het de taak is van de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad leest in het tweede middel dat verzoeker poneert dat het vaststaat dat hij zijn land gedwongen diende te verlaten wegens niet alleen een zeer ernstig probleem met personen die hem proberen te vermoorden maar tevens omwille van het feit dat hij het risico loopt op een nieuwe aanslag van zijn leven, en dat de behandelingsmogelijkheden van psychische problemen beperkt zijn in Servië en dat hij een bijzonder groot gevaar loopt in Kosovo. De Raad kan zich niet van de indruk ontdoen dat het tweede middel tot stand gekomen is door knip- en plakwerk vermits het “betoog” blote beweringen zijn die niet de minste steun vinden in het administratief dossier. In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker derhalve niet aan een risico op ernstige schade, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, te lopen.

Verzoekers argument dat het statuut van Kosovo binnen Servië nog steeds niet definitief geregeld is en dat er nog altijd spanningen met geweld mogelijk zijn tussen Serviërs en Albanezen, is onvoldoende om aan te nemen dat wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, inzonderheid de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, en dit bijgestaan door zijn raadsman en een tolk. Verzoeker merkt weliswaar op dat het verhoor slechts 26 minuten geduurd heeft en dat hij niet de gelegenheid heeft gehad om zijn asielaars op een behoorlijke manier te kunnen vertellen, doch de Raad merkt op dat de duurtijd van een gehoor op zich niet volstaat om aan te tonen dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk zou zijn gegaan bij de behandeling van een dossier. Immers, in casu werd aan verzoeker gevraagd of hij alle redenen verteld had waarom hij zijn land heeft verlaten, waarop hij antwoordde “ja” en aan verzoeker en zijn advocaat werd op het einde van het gehoor gevraagd of zij nog toevoegingen wensten te maken, waarop verzoeker antwoordde “neen” en de advocaat “geen opmerkingen” had. (CGVS gehoor, p. 4). Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden. De schending van het

redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS